

ตำนาน

‘ผีดิบ’ ไม่ใช่เรื่องที่ถูกขื่นมาลอยๆ หรือกะ
ในปี ค.ศ. 1271 มาร์โค โปโลซึ่งมีอายุเพียงสิบเจ็ดปี
กับพ่อและอาของเขาได้ออกเดินทางมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออก
ช่วงเวลานั้นชาวตะวันตกพากันเล่ลือถึงโลกฝั่ง
ตะวันออกว่าเป็นดินแดนลึกลับอาถรรพ์ และมีภูตผีปีศาจ
อาศัยอยู่มากมายเหลือคณานับ
อันที่จริงแล้วภูตผีปีศาจตัวจริงไม่ได้อยู่ทางฝั่ง
ตะวันออกหรอก แต่อยู่ในกลุ่มนักเดินทางสำรวจของมาร์โค
โปโลนี่แหละ พวกเขาคุมตัวผีดูดเลือดสี่ตนซึ่งเป็นอมตะ
และถูกทางโบสถ์ใช้คาถาสกดเอาไว้ ลอบเข้าสู่อาณาจักร
มองโกล โดยตั้งใจจะนำวิญญาณชั่วร้ายที่พระเจ้าไม่ยอมรับ
ไว้เหล่านี้มาโยนทิ้งตามยถากรรม

6 แวมไพร์ละลายใจ

แต่ใครจะคาดคิดว่าในเลี้ยววินาทีที่พวกเขาทั้งคู่จะ
ย่างเท้าเข้าสู่แผ่นดินตะวันออก คากาก็เลื่อมลงทันที

ร่างของผีดูดเลือดชายหญิงแสงงดงามซึ่งแข็งชืดอยู่
ก็คืนสู่สภาพเปล่งปลั่งมีชีวิตชีวาอีกครั้งในทันควัน เมื่อทั้ง
สี่ตนลืมหูลืมตาอันแยบยลใจขึ้นแล้วก็กางปีกส่งางามบินหายตัว
ไปอย่างรวดเร็ว รอยก่อนที่คณะของมาริโอ โปโลจะทันได้
รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นเสียอีก

นับจากนั้นเป็นต้นมาพวกเขาเริ่มขยายตัวแตกกิ่งก้าน
สาขาในดินแดนตะวันออกโดยอาศัยมนตรีเสน่ห์ที่ไม่มีใคร
ต้านทานได้ จนก่อกำเนิดเป็น ‘เผ่าพันธุ์ลึกลับ’ ขึ้นมา

หลังจากนั้นมาริโอ โปโลซึ่งเสร็จสิ้นภารกิจทั้งสี่แล้ว
อาศัยอยู่ในประเทศจีนนานยี่สิบกว่าปีก็ได้เจอกับ
มนตราที่ทำให้ผู้คนลุ่มหลงหวั่นหวาดของ ‘ผีดิบ’ กลุ่ม
นี้มาแล้ว ด้วยเหตุนี้เขาจึงเอ่ยถึงเป็นนัยๆ ไว้ในคำบอกเล่า
ของตัวเองซึ่งได้กลายมาเป็น ‘บันทึกการเดินทางของมาริโอ
โปโล’ ทั้งสี่เล่มนั่นเอง

น่าเสียดายที่ไม่มีใครสังเกตเห็นเรื่องนี้ ทุกคนจำได้
แต่ว่ามาริโอ โปโลเอาเส้นสปาเกตตีกลับจากเมืองจีน แต่
กลับไม่มีใครรู้ว่าชออสสปาเกตตีที่ใส่กระเทียมกลิ่นฉุนก็กิน
จริงๆ แล้วมีที่มาจากการที่เขาต้องคอยระวังพวกผีดูดเลือด
ต่างหาก...

โม้เหยียน 7

ดังนั้น 'ผีดิบ' ไม่ใช่เรื่องที่ถูกขี้หน้ามาลอยๆ เลย
ไม่เชื่อใช่ไหมล่ะ
งั้นคุณต้องติดตามอ่านต่อไป!
ฮ่าๆๆ...

8 แวมไพร์ละลายใจ

บทที่ 1

"สาวคนนั้นเป็นของดี"

จงอีหลุนเล็งไปที่หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งปะปนอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมายด้วยสายตาคมกริบและแม่นยำ

ดวงตาเขาเป็นสีดำราวกับนิล มันดำสนิทเหมือนท้องฟ้าในค่ำคืนที่ไร้ดวงดาวแตงแต้ม และดูกระด้างเย็นชา ยิ่งนัก แต่มันจะส่งประกายวาววับขึ้นมาทันทีที่มองเห็นเหยื่อ

เรียวกปากบางสวยดูเจ้าอารมณ์ของเขาก็ไม่ค่อยมีรอยยิ้มให้เห็นนัก ซึ่งแตกต่างจากเจสันเพลย์บอยตัวฉกาจที่ชอบไปรอยยิ้มละลายใจสาว ๆ โดยสิ้นเชิง อีหลุนมีรัศมีบางอย่างแผ่ออกมาจากตัวที่ทำให้คนอื่นไม่กล้าเหยียดกราย อีกทั้งเขาเองก็ไม่ชอบให้อาหารวิ่งเข้ามาประเคนถึงปากเช่นกัน ไม่ยกเว้นแม้แต่ในเวลาที่เขาหิวโซ

โมหะฮีน 9

ชายหนุ่มรักสันโดษ และชอบขีดเส้นแยกตัวเองจากคนอื่น อย่างไรก็ตาม การที่เขาดูเฉยเมยเย็นชาขนาดนั้นเป็นเพราะเขาไม่นึกอยากได้อะไรทั้งสิ้น แต่เมื่อมีใครมากระตุ้นให้เขาเกิดความอยากขึ้นมาล่ะก็ จะกลายเป็นอีกเรื่องหนึ่งไปทันที

เจสันซึ่งอยู่ใกล้ๆ ได้ยินเขาพูดก็เลิกคิ้วขึ้นอย่างสนใจเต็มที่

"ไหนๆ" เจสันมองตามสายตาของอีห์ลุนไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นเพื่อค้นหา 'ของดี' ที่นานๆ ที่คู้หูจะหลุดปากชมออกมา

งานนี้เป็นปาร์ตี้สุดฮิปที่คนมีเงินจัดขึ้นเพื่อสังสรรค์รื่นเริงกัน สถานที่จัดงานหรูหราอลังการเต็มไปด้วยของแบรนด์เนม อัญมณี โค้มนไฟระย้า รวมถึง 'อาหาร' ที่แต่งตัวทันสมัยและใส่เครื่องประดับเพชรพลอยวูบวาบละลานตา

ในยุคที่ชายหญิงเท่าเทียมกันนี้ สาวสวยจึงไม่ใช่ดาวเด่นของงานอีกต่อไป มีบางครั้งหนุ่มหล่อยังได้รับความนิยมมากกว่าสาวสวยเสียอีก อย่างเช่นอีห์ลุนหนุ่มหล่อเข้มแบบเย็นชาและเจสันหนุ่มหล่อเท่แบบบอบอุ่น

อีห์ลุนมีหน้าตาแบบพวกลูกครึ่ง ผมสีดํา จมูกโด่ง เป็นสัน รูปหน้าคมคายราวกับแกะสลัก ประกอบกับร่างกาย

10 แวมไพร์ละลายใจ

ที่สูงถึงหนึ่งร้อยแปดสิบสองเซนติเมตร ทำให้เขาหล่อ
กระซกใจอย่างแรงเลยทีเดียว

ส่วนเจสันกลับเป็นหนุ่มฝรั่งแท้ๆ ผมสีทองตาสีฟ้า
มีอารมณ์ขันแตกต่างจากอิหลุนที่เป็นคนเก็บความรู้สึก
เนียนตาสีฟ้าของเขาเหมือนจะปล่อยกระแสไฟได้ไม่มีวันหมด
และไม่มีเวลาไหนเลยที่มุมปากเขาจะไม่ประดับรอยยิ้มน้อยๆ
เซ็กซี่น่าหลงใหล

พวกเขาสองคนยังโสด ฐานะดี มีหน้ามีตา และเป็น
แวมไพร์ที่มีชีวิตยืนยาวนานกว่าสามร้อยปี ปัจจุบันอาศัย
อยู่ในใต้หวัน และมีอาชีพบังหน้าเป็น...หมอคัลยกรรมกับ
หมอนิติเวช

เวลาที่พวกเขาสองคนยืนอยู่ด้วยกันจะดูโดดเด่นยิ่ง
กว่าพวกดาราและนายแบบเสียอีก มันเป็นคุณลักษณะของ
พวกแวมไพร์ที่คล้ายๆ กับพวกสัตว์และแมลงที่เปลี่ยนสี
ให้กลมกลืนกับสิ่งแวดล้อมเพื่อความอยู่รอด

ความหล่อ ซื่อเสียงและฐานะคือคุณสมบัติสำคัญ
สามประการซึ่งเป็นที่ต้องการมากที่สุดในโลกวัตถุนิยมเสมอ

สำหรับพวกเขาแล้ว การมีรูปร่างหน้าตาดึงดูดใจผู้คน
ได้เป็นหนึ่งในคุณสมบัติขั้นพื้นฐานที่กรุยทางให้พวกเขาเข้า
สู่สังคมมนุษย์ และล่อ 'อาหาร' ให้มาติดกับได้ง่ายดาย
พวกเขาพิจารณาเลือก 'อาหาร' ในงานปาร์ตี้

โมเสียน 11

เช่นเดียวกับที่พวกเขาที่เป็น 'อาหาร' ให้คนอื่นสอดส่าย
ส่ายตามองหาอยู่เหมือนกัน

สาวสังคมชั้นสูงที่ชอบวางมาดเป็นนางพญา ดูภายนอก
เหมือนรักนวลสงวนตัวพวกนั้นไม่สามารถตบตาพวกเขาได้
เลย พวกเขามองแค่แวบเดียวก็เห็นว่าในแววตาของผู้หญิง
พวกนั้นมีความปรารถนาซ่อนเร้นอยู่ และมันร้อนแรงเกิน
สีหน้าท่าทางแบบกุลสตรีของพวกเธอมากนัก

และความโลภกับตัณหาก็คือเป็นจุดเด่นของมนุษย์ที่
แวมไพร์ชอบมากที่สุดพอดี อีกทั้งเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้
พวกเขาอยู่รอดมาได้หลายร้อยปีโดยไม่หายสาบสูญไป

เจสันมองกลุ่มหญิงสาวที่แต่งตัวงดงามเนิดฉาย และ
นึกเดาว่าคนไหนคือ 'ของดี' ที่อึ้งหลุนหมายตาอยู่

"นายหมายถึงสาวชุดเปลือยหลัง หรือว่าคนที่ใส่บรา
คัพเอฟ"

ในความคิดของเจสัน ของดีคือหน้าสวย ฟันเขี้ยวซี่
ผู้หญิงอย่างนี้ถึงจะมีรสชาติถึงใจ

"คนที่ใส่ชุดขาว"

เจสันรีบมองหาทันที และพบ 'อาหาร' ใส่ชุดราตรี
สีขาวเงินสามคนอย่างรวดเร็ว

"คนไหนล่ะ ช้าย กลาง หรือขวา" ผู้หญิงสามคนนั้น
มีดีคนละแบบ ไม่ว่าคนไหนก็เป็นตัวเลือกที่ไม่เลวทั้งนั้น

12 แวมไพร์ละลายใจ

"ฉันพูดถึงพนักงานเสิร์ฟ"

"หา?"

ขณะที่เจสันนั่งอึ้งอยู่ อีทลูนก็เดินไปหาเป้าหมาย... ผู้หญิงหน้าตาธรรมดาๆ ผูกผมหางม้า และสวมเครื่องแบบลีลาวงของพนักงานเสิร์ฟ

เสียงมีหยาดถือถาดซึ่งมีแก้วทรงสูงบรรจุเหล้าค็อกเทลหอมหวานไว้เกือบเต็มวางอยู่บนนั้น แสงไฟส่องล้อแก้วเหล่านี้ให้เครื่องดื่มในนั้นระยิบระยับจับตามากขึ้น

ใบหน้าเธอประดับรอยยิ้มน้อยๆ ขณะเดินสวนไปมากลางฝูงคนอย่างขยับเขยื้อน แข็ง แม้จะเจอกับพวกคุณหนูลูกเศรษฐีที่ชอบวางมาดใหญ่โต เธอก็ยังคงก้มตัวพินอบพิเทาราวกับคนรับใช้

นี่คืองาน ปกติเธอเป็นคนที่ชอบทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดอยู่แล้ว อีกทั้งพนักงานเสิร์ฟในงานปาร์ตี้ได้ค่าแรงรายชั่วโมงสูงมาก และไม่ใช่ว่าทุกคนจะมาเป็นพนักงานเสิร์ฟในงานนี้ได้ เธอต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจอย่างหนักกว่าจะผ่านการคัดเลือกอย่างเข้มงวดจนได้งานพิเศษชิ้นนี้มา

หญิงสาวเรี่ยนอนอยู่คณะบริหารจัดการอาหารและเครื่องดื่มในมหาวิทยาลัย พอจบแล้วก็ได้ทำงานที่ตัวเองรักในแวดวงธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม เธอโชคดีมีคนรู้จักช่วยแนะนำให้เข้ามาทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟในงานปาร์ตี้ฮิปๆ

โมหีสียน 13

นี้ได้ ซึ่งเป็นโอกาสให้เธอได้เข้าสู่วังสังคมชั้นสูงเพื่อเปิดหูเปิดตาและเรียนรู้

ในงานปาร์ตี้หรูหราแบบนี้จะเข้มงวดกวดขันเรื่องการงานไม่ให้ผิดพลาดเด็ดขาด เธอบอกตัวเองว่าจะต้องระมัดระวังมากๆ แต่บางครั้งแม้จะระวังตัวอย่างดีแล้วก็ีว่าจะเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นไม่ได้

สิ่งที่พนักงานเสิร์ฟกลัวที่สุดก็คือถูกแขกชน

เพลิง!

ตอนที่เสียงแก้วทรงสูงแตกดังกังวานขึ้น เธอก็รู้ว่าตัวเองจบเห่แล้ว!

"อะไรกันเนี่ย!"

และสิ่งที่พนักงานเสิร์ฟกลัวรองลงมาคือ ทั้ๆ ที่แขกเป็นคนเดินเข้ามาชนเองก็ยิ่งปากแข็งไม่ยอมรับ แล้วโยนความผิดให้คนอื่น

"เธอทำงานประสาอะไร โอ๊ย...ชุดฉัน นี่มันแบบใหม่ล่าสุดของแซแนลเลยนะยะ ตาบอดหรือไง!"

"ขอโทษค่ะๆ"

แขกเป็นฝ่ายถูกเสมอ ไม่ว่าจะยังไงเธอก็ต้องเอ่ยขอโทษก่อน หญิงสาวสะกดความรู้สึกเจ็บแปลบบนมือ เพราะตอนที่ชนเมื่อกี้นี่เศษแก้วบาดถูกนิ้ว แม้แผลจะไม่ลึกนัก แต่ก็มีเลือดไหลออกมาเป็นหยดๆ

14 แวมไพร์ละลายใจ

ผู้จัดการงานปาร์ตี้รีบปรีเข้ามาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พอเห็นจำนวนแก้วที่แตกตรงหน้าก็ถลึงตามองมีเหยาอย่าง ต่าหนิติเตียนก่อนโดยไม่ถามสักคำ หญิงสาวแอบโอดครวญ อยู่ในใจว่าวันนี้เธอต้องแย่งแน่ๆ แล้ว

สาวลูกเศรษฐีอับอายที่เห็นสภาพตัวเองเปราะเปื้อน เลอะเทอะ จึงไม่ยอมจบเรื่องง่ายๆ แค่นี้

"ยัยนี่เป็นคนชนชั้น พวกคุณจะชดใช้ยังไง!"

อะไรนะ

มีเหยาอั้งสนิท นี่มันโกหกกันหน้าด้านๆ เลย! ให้ ฟ่าผ่าตายสิ ตอนนั้นเธอยืนอยู่เฉยๆ แต่ผู้หญิงคนนี่ต่างหาก เป็นฝ่ายที่เดินไม่มองทางเลยเข้ามาชนเธอเอง

ผู้จัดการงานปาร์ตี้รีบพูดขึ้น "ขอโทษนะครับคุณไป เราจะไปเตรียมชุดมาให้คุณเปลี่ยนทันที และเอาชุดนี้ไปส่งซัก ให้สะอาดเลยครับ"

ด้วยความเย่อหยิ่งและถูกตามใจมาตั้งแต่เด็กทำให้ ลูกเศรษฐีคนนั้นยังคงไม่ยอมเลิกจรา แค่อำชชุดไปส่งซักให้ ยังไม่ทำให้หายชุนเคืองได้ เธอจึงชี้หน้ามีเหยา และออกคำสั่ง อย่างถือดี

"ชุดนี้แสนห้า เธอต้องชดใช้ให้ฉัน"

"แสนห้า?"

มีเหยาใจหายวาบ ไม่จริงมั้ง ทำไมถึงกล้าเรียกค่า

โมหะนิย 15

เสียหายแบบชูดเลือดชูดเนื้อขนาดนี้ออกมาได้ไม่ายปาก
เรื่องแบบนี้ยอมกันไม่ได้ ตอนนี่ไม่ใช่เวลาเห็นแขก
เป็นพระเจ้าอีกแล้ว ต่อให้ฝ่ายนั้นเป็นสาวผู้ดีมีสกุลใหญ่โต
มาจากไหนก็จะมาวางอำนาจบาตรใหญ่แบบนี้ไม่ได้! คนเรา
ต้องมีเหตุผลกันบ้างสิ เห็นที่ว่าเธอจะไม่แก้ต่างให้ตัวเอง
ไม่ได้แล้ว

"คุณ..." ขณะที่หญิงสาวกำลังจะเอ่ยปากพูด จู่ๆ ก็มี
มือใหญ่มาคว้าข้อมือเธอไว้แล้วยกขึ้นสูง

มีหยานิ่งงันพรางมองไปด้านข้างอย่างประหลาดใจ
จึงเห็นผู้ชายแปลกหน้าซึ่งไม่รู้ว่าเป็นใครมาจากไหนถือวิสาสะ
จับข้อมือเธอไว้แล้วยังจ้องนิ้วมือที่มีแผลอีก

"คุณเป็นแผลแล้ว"

เธอรู้ว่านิ้วของตัวเองโดนบาดแล้วยังไงละ เธอจะ
กระอักเลือดตายเพราะคำซัดใช้แสนห่านี้ได้อยู่แล้ว

หญิงสาวยังไม่ทันตั้งตัวติด วินาทีถัดมาชายคนนี้ก็ทำ
บางอย่างที่ส่งผลให้ลูกตาเธอแทบถลนออกจากเบ้า...

เขามอนิ้วชี้ที่เป็นแผลของเธอเข้าปาก 'ตัวเอง' ต่อหน้า
ทุกคน

การแสดงคามสนิทสนมอย่างออกนอกหน้าเช่นนี้
เป็นเหตุให้คนในงานพากันตะลึงงัน แถมยังมีผู้หญิงบางคน
อุทานเสียงหลงออกมาด้วย ส่วนมีหยานเองก็ตกใจจนพูด

16 แวมไพร์ละลายใจ

ไม่ออกเมื่อเจอเรื่องไม่คาดคิดแบบนี้

เขาเป็นผู้ชายที่รูปหล่อมากคนหนึ่ง ตัวสูงใหญ่ เท และหน้าตาแบบลูกครึ่ง ผู้ชายแบบนี้ดูดีให้เธอโดยไม่สนใจสายตาผู้คน

ในงานปาร์ตี้ของวงสังคมนั้นสูง ใครๆ ก็รู้ว่าอีหลุนเป็นหนุ่มโสดเนื้อหอมที่บรรดาสาวๆ ลูกเศรษฐีแอบหมายปองอยู่ เขาทั้งหล่อทั้งรวย หน้าซำยังเป็นหมอผ่าตัดที่ทุกคนให้ความเคารพนับถือ ชายหนุ่มมีคุณสมบัติพร้อมทุกอย่างที่ผู้หญิงใฝ่ฝันถึง แต่เขาเป็นคนลึกลับเก็บตัว และไม่เคยเข้าหาผู้หญิงก่อนเลย

รอบตัวเขาเหมือนมีม่านบางๆ ที่มองไม่เห็นขวางกั้นไว้ไม่ให้คนอื่นเข้าใกล้ จนแม้แต่พวกผู้หญิงที่คลั่งไคล้เขาจะเป็นจะตายยังเกิดความรู้สึกเกรงๆ แต่ก็เป็นเพราะความลึกลับเย็นชาอีกเช่นกันที่ชวนให้สาวๆ พากันหลงเสน่ห์เขาอย่างไม่ลืมหูลืมตา

แต่ตอนนั้นผู้ชายคนนี้ก็กำลังเลียแผลให้เธออยู่ มันช่างเป็นเรื่องน่าภาคภูมิใจครั้งยิ่งใหญ่ขนาดไหนกันล่ะเนี่ย! แถมยังทำให้ผู้หญิงทั้งงานอภิญาติาร้อนไปตามๆ กัน

หากเป็นผู้หญิงทั่วไปคงไม่ปฏิเสธโอกาสงามๆ ที่ลอยมาหาเด็ดขาด ทว่าเธอเป็นข้อยกเว้นที่ว่านั่นพอดี

เธอรีบดึงนิ้วชี้ออกจากปากเขาราวกับถูกไฟลวก

โมหีสียน 17

พร้อมกันรู้สึกขนลุกเกรียวไปทั้งตัว

ผู้ชายคนนี้เป็นอะไร ทำจะสมองไม่ปกติซะแล้ว!

แม้เธอจะรู้สึกประหลาดใจ แต่ยังไม่กล้าทำอะไร ถ้าไม่ใช่เพราะตกใจจนอึ้งไป เธอไม่มีทางยอมให้เขาทำอะไร ประเจิดประเจ้อแบบนี้เด็ดขาด

"ขอบคุณค่ะ"

เธอกุมมือเอาไว้โดยไม่รู้ตัว และฝืนยิ้มให้ตามมารยาท พลางคิดอยู่ในใจว่าผู้ชายคนนี้ดูละครมากเกินไปหรือเปล่า ถึงทำมาเป็นสวมบทพระเอกเสียแผลให้เธอ ทำทางจะเป็นเธอมากแฮะ! เธออดขนลุกสะท้านไม่ได้

ผู้ชายตรงหน้าหล่อจนไม่รู้จะหล่อยังไงแล้ว แต่บังเอิญว่าเธอมีภูมิต้านทานหนุ่มหล่อพอดี

หญิงสาวไม่ได้รู้สึกอะไรเลย เธอไม่ค่อยจะแพ้ฝืนถึงหนุ่มหล่อเท่าไร เพราะรู้ตัวว่าเป็นคนหน้าตาธรรมดาๆ และตัวเองอยู่ระดับไหน แต่เหตุผลสำคัญที่สุดคือเธอมีแฟนแล้ว

อีหลุนมองเธอพลางเผยรอยยิ้มนำหลงไหลขึ้นเป็นครั้งแรกหลังจากที่ไม่เคยได้เห็นมานาน ไปปรารณา จูควาบขึ้นรางๆ ในดวงตา สิ่งที่เขาพูดต่อไปยิ่งทำให้คนในงานตะลึงลานขึ้นไปอีก

"ค่าเสียหายทั้งหมดผมจะชดใช้แทนเธอเองครับ"

18 แวมไพร์ละลายใจ

ไม่ใช่แค่ทุกคนเท่านั้นที่ประหลาดใจ แม้แต่เจสันซึ่งอยู่ข้างๆ ก็รู้สึกเหมือนกัน เขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่าที่แท้ผู้หญิงที่อึ้งหลุนสนใจไม่ใช่สาวสวยหยาดฟ้ามาดิน หรือดาราชื่อดังมาจากไหน แต่เป็นสาวเลิฟพรูปร่างหน้าตาธรรมดาคนตรงหน้านี้เอง และแล้วเขาก็เข้าใจเรื่องทั้งหมดในทันที

มีหยาไม่ได้หลงใหลได้ปลื้มกับอัศวินขี่ม้าขาวคนนี้ แม้แต่นิดเดียว ถ้าจะพูดจริงๆ ก็คือเธอเชื่อมั่นว่าของฟรีไม่มีในโลก เธอส่ายหน้าพาลงเอ่ยขึ้น "อย่าเลยค่ะ ขอขอบคุณนะค่ะ คุณไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้เลย"

ไม่ใช่ญาติโกโหติกากันสักหน่อย จูๆ มาบอกว่าจะช่วยเธอซดใช้ค่าเสียหาย จะให้รับของคนอื่นฟรีๆ แบบนี้ เธอไม่เอาด้วยหรอก

"ไม่เป็นไร ผมเต็มใจเองครับ" นัยน์ตาสีดำคู่นั้นที่จับจ้องเธออยู่ทอประกายอ่อนโยนและลึกซึ้งอย่างยิ่ง เขาหันไปเอ่ยกำชับผู้จัดการซึ่งยังไม่หายงงวยงวยอยู่โดยไม่เปิดโอกาสให้เธอปฏิเสธ "คุณช่วยสั่งคนมาเก็บกวาดให้เรียบร้อยเดี๋ยวนี้เลย และหากคนมาพาคณะคนนี้เป็นไปเปลี่ยนชุดใหม่ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดผมรับผิดชอบเอง" จากนั้นดวงตาเขาเปลี่ยนเป็นแข็งกร้าว และมีประกายเปล่งพิสดารปรากฏขึ้นแวบหนึ่งขณะที่พูดกับผู้จัดการและคุณหนูไปเหมือนสะกดจิต "อย่าทำให้เธอลำบากใจ"

โมเสียน 19

ผู้จัดการงานปาร์ตี้ซึ่งปกติเป็นคนจุกจิกจู้จี้พุกหน้า
อย่างไม่ลืมนาทีจนน่าอัศจรรย์ใจ แกรมเขายังบอกให้เธอ
กลับไปพักผ่อนได้เลยโดยไม่หักเงินเดือน และจะจ่ายค่าจ้าง
ให้ตามปกติ ส่วนสาวลูกผู้ดีที่มีเงินที่ถูกตามใจจนเสียคนก็
กลายเป็นกุลสตรีอ่อนน้อมถ่อมตนขึ้นมากะทันหัน ไม่เพียง
แต่ขอโทษเธอ ยังยอมยุติเรื่องวุ่นวายนี้ลงแต่โดยดี
เรื่องราวทั้งหมดนี้มีแต่เจสันเท่านั้นที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
หลังจากปัญหาคลี่คลายแล้ว อีหลุนหันหน้ากลับมา
เอ่ยยิ้มๆ กับเธอ "ไม่มีอะไรแล้วครับ"

มีหยางมวดคิ้วเรียวยาวสวย "ขอบคุณที่ช่วยฉันนะคะ
แต่ว่า...คุณไม่น่าต้องจ่ายเงินเลย มันไม่จำเป็นสักหน่อย
ฝ่ายนั้นต่างหากที่ไม่มีเหตุผล"

"ผมรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นคนชนคุณก่อน"

"เอ๊ะ?" เธอทำหน้าคิดไม่ถึง "ที่แท้คุณมองเห็นนี่เอง"

"เห็นชัดเต็มสองตาเลยครับ"

มีหยางมวดคิ้วเข้าหากันมากขึ้น และอดที่จะบ่นเขา
ไม่ได้ "แล้วคุณยังจะชดใช้ให้คุณไปอีก เงินแสนห้าแน่นอนอาจ
เป็นเงินนิดๆ หน่อยๆ สำหรับคุณ แต่ฉันไม่อยากจะติดหนี้
บุญคุณคุณหรอกนะ"

คำพูดนี้ถูกอกถูกใจเขาจนรอยยิ้มที่มุมปากกว้างมาก
ขึ้น

20 แวมไพร์ละลายใจ

"จริงๆ แล้วถ้าอยากจะตอบแทนบุญคุณผมหนึ่งง่าย
มากเลยครับ"

เธอถามด้วยความอยากรู้ "ตอบแทนยังไงคะ"

เขาโน้มตัวลงมาให้เรียวปากบางเข้กซื่ออยู่ตรงข้างหู
เธอ ก่อนจะพูดออกมาซ้าๆ ด้วยเสียงต่ำพราว...

"ก็เป็นแฟนกับผมไง"

คำพูดนี้ทำให้หญิงสาวเงยหน้าขึ้นด้วยความ
ประหลาดใจ เธอแหงนมองดวงตาสีกล้ำยากจะหยั่งถึงอย่าง
ไม่อยากจะเชื่อ และในขณะเดียวกันนั่นเอง นัยน์ตาเขา
ทอประกายแปลกพิสดารขึ้นแวบหนึ่งเหมือนจะมองให้ทะลุ
เข้าไปถึงวิญญาณ

ผู้หญิงคนไหนที่เจอเขาจิบอย่างตรงไปตรงมาแบบนี้
มีน้อยคนนักที่จะไม่หวั่นไหว แม้จะไม่ตอบตกลงแต่ก็ไม่
ปฏิเสธทันควัน เพราะถึงยังไงเขาก็มีคุณสมบัติที่ไม่อาจมอง
ข้ามได้เลย

"ขอโทษค่ะ ฉันขอปฏิเสธ"

อีหูลุนอึ้งไปพลงเพ่งมองเธออย่างเหลือเชื่อ "คุณ
ปฏิเสธฉันหรือ"

"ฉันมีแฟนแล้วค่ะ"

หญิงสาวตอบด้วยสายตาแว่แว่ ไม่หวั่นไหวไปกับ
โอกาสงามๆ ที่ผ่านเข้ามาอย่างไม่คาดคิดนี้เลยสักนิด แม้ว่า

โมหะฮิยา 21

ผู้ชายตรงหน้าจะหล่อราวกับความฝัน แต่การที่ผู้ชายแบบนี้ มาตามจีบยังเป็นความฝันมากกว่า

เธอไม่เคยวาดฝันจะเป็นลูกเบ็ดขี้เฑาะที่กลายเป็นหงส์ เพราะเรื่องพรรคนี้เกิดขึ้นแต่ในนิทานและละครโทรทัศน์ เท่านั้น หน้าซ้ำเธอยังมองชายหนุ่มตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยความสงสัยว่าเขาจะเป็นหัวหน้าแก๊งมิจฉาชีพหรือเปล่า

นอกจากเธอจะไม่รู้สึกตื่นเต้นดีใจแม้แต่นิดเดียวแล้วยังหันมาเป็นฝ่ายเอ็ดเขาอีก "คุณรูปหล่อขนาดนี้ จะมีแฟนสักคนง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก ทำไมต้องมาล้อกันเล่นด้วย ฉันไม่ใช่คนสวยสักหน่อย ในงานนี้มองไปที่ไหนก็ต้องเจอผู้หญิงที่สวยกว่าฉันเป็นร้อยเท่า แม้แต่คุณนายมีอายุคนนั้นยังสวยกว่าฉันเลย"

"..." เขามองตาค้าง ยังคงรู้สึกเหลือเชื่อ

เธอเอ็ดต่อโดยไม่รอเขาเอ่ยปาก "บางที่คุณอาจแค่รักสนุก หรือไม่ก็พินกับคนอื่นไว้ แต่เล่นแบบนี้มันไม่สร้างสรรค์เลยนะ ขอโทษที ฉันไม่บ้าไปกับคุณด้วยหรอก ลาก่อน"

หญิงสาวหันหลังจะเดินไป แต่นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ ก็หันกลับมาอีกครั้ง ก่อนจะพูดเสริมขึ้น "บุญคุณเมื่อกี้ฉันจะจำไว้ในใจ ชาตินี้คงไม่มีปัญญาตอบแทนแล้วล่ะ รอไว้ชาติหน้าค่อยดูอีกทีว่าจะมีโอกาสตอบแทนมั๊ยก็แล้วกัน"

22 แวมไพร์ละลายใจ

หลังจากเธอพูดสิ่งที่อยากพูดออกมาอย่างหมดเปลือกแล้ว ก็หันหลังเดินจากไปโดยไม่มีเยื่อใยเลยสักนิด ก่อนจะหายเข้าไปในฝูงชน

อิหลุนมองตามแผ่นหลังของเธอไปโดยไม่มีสีหน้า โกรธเคืองแม้แต่น้อย เขาแค่รู้สึกไม่อยากจะเชื่อเท่านั้น จากนั้นชายหนุ่มก็จมอยู่ในภวังค์ความคิด

"เธอเป็นของดีที่นายหาอยู่หรอก" เสียงถามของเจสัน ดังขึ้นข้างหูเบาๆ

ดวงตาของอิหลุนหอบประกายแบบนักล่าขึ้นมาแวบหนึ่ง ก่อนสีหน้าจะนิ่งเฉยเหมือนเดิมอีกครั้ง แต่น้ำเสียงมีความ ตื่นเต้นเจืออยู่

"ใช่แล้ว"

"ผู้หญิงคนนั้นหน้าตาเจิดๆ รูปร่างก็ธรรมดา ฉันดูไม่ ออกว่าเธอมีอะไรพิเศษถึงขนาดเรียกว่าเป็น 'ของดี' ได้"

สำหรับคนที่เคยเห็นสาวสวยมาทุกยุคทุกสมัยอย่าง เจสันต้องถือว่ามีหยาเป็นผู้หญิงธรรมดาไม่มีอะไรพิเศษ จริงๆ นอกจากจะไม่เข้าชั้นสาวสวยได้แล้ว ยังไม่ชวนให้ เกิดความกระหายอยากลิ้มลองอีกด้วย

อิหลุนเอาลิ้นเลียริมฝีปากเรียวยาวเพื่อหวนนึกถึง รสชาติเมื่อครู่นี้ แล้วพูดด้วยเสียงต่ำๆ "เลือดเธอเป็นกัญป์ อาร์เอสเนกาทีฟ"

โมเสียน 23

นัยน์ตาของเจสันทอประกายราวกับไฟลุกขึ้นมา
แวบหนึ่งในทันใด จากนั้นก็หยกยิ้มอย่างเข้าใจแจ่มแจ้ง
"อย่างงี้เอง"

อาร์เอสเนกาทีฟเป็นกรู๊ปเลือดหายาก ในที่สุดเขาก็
เข้าใจแล้วว่าของดีที่อู่หลุนพูดหมายถึงอะไร เพราะเขารู้ว่า
คูหู่ไว่ต่อกลับเลือดกรู๊ปอาร์เอสเนกาทีฟเป็นพิเศษ

"แล้วเธอเป็นสาวพรหมจารีด้วย"

"อะไรนะ"

เจสันตกตะลึงอีกครั้ง เลือดของสาวพรหมจารีหรือ
ที่พวกเขาเรียกกันว่าเลือดบริสุทธิ์นั้นมีคุณภาพดี ไม่มี
สิ่งปนเปื้อน รสชาติหอมเข้มข้นอร่อยกว่าเลือดของหญิงสาว
ที่ถูกพรากพรหมจารี ในจำนวนกรู๊ปเลือดทั้งหมด
อาร์เอสเนกาทีฟซึ่งหายากจะมีรสชาติโดดเด่นมากที่สุด ถ้า
เทียบกับอาหารของมนุษย์ก็พอๆ กับตับบดฝรั่งเศสชั้นยอด
และถ้าเปรียบกับเหล้าไวน์ก็พอๆ กับไวน์โรมาเน กองติ
ชั้นเลิศของเบอร์กันดี

กรู๊ปเลือดที่มีอยู่น้อยแถมเป็นเลือดบริสุทธิ์นั้นเป็น
ของมีค่าหายาก มันเป็นของชั้นดีที่ไม่ใช่ว่าใครอยากมีก็จะมี
มันไม่ได้

"ถ้าฉันเดาไม่ผิดล่ะก็ เธอน่าจะอายุประมาณยี่สิบห้า"
หนนี้เจสันตะลึงอ้าปากหวอจนขากรรไกรแทบค้าง

24 แวมไพร์ละลายใจ

ในยุคที่เรื่องเพศสัมพันธ์เปิดกว้างแบบนี้ โอกาสที่จะได้เจอผู้หญิงอายุยี่สิบห้าปีขึ้นไปที่ยังเป็นสาวพรหมจารีนั้นเหมือนถูกลอตเตอรี่รางวัลที่หนึ่งเลยทีเดียว ยิ่งไปกว่านั้นคือผู้หญิงอายุระหว่างยี่สิบถึงยี่สิบเจ็ดปีจะมีรสชาติอร่อยที่สุดไม่จางหรือขึ้นเกินไป เลือดสดๆ จะมีความเข้มข้นกำลังดี "นายแน่ใจนะว่าเป็นสาวพรหมจารีอายุยี่สิบห้าจริงๆ"

อ้อหลุนหลับตาลงเพื่อคิดถึงหยดเลือดที่เขาได้ชิมรสเมื่อครู่นี้ ความหอมเข้มข้นที่ลอยอวลอยู่ในปากเหมือนต้นอ่อนต้นแรกที่แตกหน่อตอนย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิหลังจากความหนาวเหน็บผ่านไป ความหอมนั้นแผ่กระจายไปทั่วทุกอณูในร่างกาย แล้วก็เหมือนน้ำฝนหยดแรกกลางทะเลทรายที่ทำให้ผู้คนดีใจจนเนื้อเต้น

"ไม่ผิดหรอก รสหวานฉ่ำและหอมเข้มข้นจนแทบละลายในปากแบบนี้ ฉันจำได้แม่นเลย" เขาไม่ได้เจอแบบนี้มาร้อยห้าสิบปีแล้ว

เจสันเลียปากและกลืนน้ำลายอย่างหำใจไว้ไม่อยู่ เขารู้จักกับอ้อหลุนมาสองร้อยกว่าปีจนพอจะรู้ซึ่งๆในเรื่องอาหารการกิน คู่หูช่างเลือกขนาดที่แทบจะเข้าขั้นหมวดเต่าเขากระต่ายเลยทีเดียว และเขาก็เป็นเช่นเดียวกับพวกนักชิมลิ้นเทวดาที่มักจะมีประสาทรับกลิ่นและรสไวมากที่สุด ดังนั้น

โมหะฮิยา 25

เขาเชื่อว่าอิทธิคุณเดาไม่ผิดแน่นอน

อย่างนี้กว่าแวมไพร่จะเหมือนกับที่เห็นตามภาพยนตร์
ที่กระหายเลือดจนกัดคนไม่เลือก อันที่จริงแล้วพวกเขามี
รสนิยมและละเมียดละไมมาก

อย่างเช่นตัวเขาจะเลือกเฟ้นที่รูปร่างหน้าตาเป็นพิเศษ
เหยื่อจะต้องเป็นสาวสวยชวนมอง และยังจะต้องสวยมา
ตั้งแต่เกิด ไม่ใช่แบบที่มาเสริมแต่งทีหลัง อีกทั้งทรวดทรง
องค์เอาต้องอ่อนแอ ไม่อ้วนหรือพอมจนเกินไป

จากประสบการณ์ที่ผ่านมาของเขา ผู้หญิงที่สวยตาม
ธรรมชาติ เวลากินจะรสชาติดีดีกว่า

ส่วนเรื่องชนิดของเลือด จะกรุ๊ปไหนก็โอเคทั้งนั้น ขอ
แค่ไม่ติดเหล้าเมายา ไม่เป็นโรคโน้นโรคนั้น เขาก็กินได้อย่าง
สำราญใจแล้ว แต่อิทธิคุณไม่เหมือนกัน เขารักเดียวใจเดียว
กับสาวพรหมจารีกรุ๊ปอาร์เอสเนกาทีฟเท่านั้น

"ฉันไม่เข้าใจอยู่อย่าง ในเมื่อเธอเป็นของดีหายากใน
รอบร้อยปี ทำไมเมื่อก่อนายไม่สะกดจิตเธอเหมือนที่กำกับ
สองคนนั้นให้สิ้นๆ เรื่องไปเลย"

เจสันเห็นเหตุการณ์เดินชนกันเมื่อครู่นี้เต็มๆ ตา
เพราะนั่นเป็นฝีมือของอิทธิคุณเอง เขาจึงใจสะกดจิตคุณไป
ให้ไปชนมีทยา แต่ในเมื่อคุณหาสร้างโอกาสขึ้นแล้ว ทำไม
ยังไม่ปล่อยให้ปลาใหญ่หลุดมือไปได้

26 แวมไพร์ละลายใจ

"ฉันลองแล้ว แต่ไม่ได้ผลกับเธอ"

"อะไรนะ นายหมายถึงนายสะกดจิตเธอไม่ได้เหรอ?"

นี่ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ไอ้หลุนหงุดหงิดและประหลาดใจ

"นายเองก็รู้ว่าเวลาที่พวกเราสะกดจิตมนุษย์จะต้องมีเงื่อนไขบางอย่างถึงจะสำเร็จได้"

เจสันพยักหน้า "เมื่อพวกเขาจิตใจหวั่นไหวเพราะหลงรักพวกเรา จะเป็นโอกาสให้สะกดจิตได้ หรือไม่อย่างนั้นในกรณีนี้ที่แย่ที่สุดคือทำให้เกิดความหวาดกลัวหรือเกลียดชัง"

หลายร้อยปีที่ผ่านมาแวมไพร์ทั้งชายและหญิงล้วนใช้ความสวยงามของตัวเองดึงดูดจิตใจมนุษย์เพื่อง่ายต่อการสะกดจิตเหยื่อให้อยู่ในความควบคุม และทำให้พวกเขาอึดไปได้หนึ่งมือโดยสะดวก

แน่นอนว่ายังมีสถานการณ์อีกแบบหนึ่ง ก็คือเมื่อเจอคนที่เห็นพวกเขาเป็นศัตรู แวมไพร์ก็จะทำให้เหยื่อเกิดความสะพรึงกลัว เป็นผลให้จิตใจอ่อนแอลงจนพวกเขาสะกดจิตสำเร็จได้เหมือนกัน และหลังจากที่อึดแล้วพวกเขาก็จะลบความทรงจำของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาทิ้งไป เพื่อให้แวมไพร์อยู่รอดต่อไปในห่วงโซ่อาหารอย่างปลอดภัย

"เมื่อกี้ฉันขอเธอเป็นแฟน แต่เธอปฏิเสธ"

"นายแน่ใจนะว่าเธอไม่ได้แกล้งทำเป็นเล่นตัว"

โมเฮียวน 27

"เธอไม่ได้พูดแต่ปากเท่านั้น เธอไม่ได้รู้สึกอะไรกับฉันเลย"

การปฏิเสธด้วยคำพูดนั้นไม่มีประโยชน์ มันจะต้องเป็นการปฏิเสธออกมาจากใจจริงๆ เพราะถ้าเมื่อใดที่จิตใจหวั่นไหวก็จะกลายเป็นจุดอ่อนให้พวกแวมไพร์ลงมือได้

นี่ก็ไม่ถึงว่าแผนอัศวินม้าขาวจะล้มเหลวไม่เป็นท่าเลย

เจสันรู้สึกสนใจขึ้นมาจริงๆ จังๆ แล้ว "ฉันไม่ได้เห็นผู้หญิงที่ไม่หวั่นไหวกับนายมาตั้งนานแล้ว"

เขาก็บอ้อหลุนต่างคนต่างมีเสน่ห์เฉพาะตัว แม้อูหุเขาจะเย็นชา แต่เขาสามารถดึงดูดใจผู้หญิงได้ไม่น้อยหน้ากันเลย เขาเคยเจอมาแล้วว่าผู้หญิงที่เพิ่งแต่งงานและยังอยู่ในช่วงฮันนีมูนคลั่งไคล้หลงใหลอ้อหลุนขนาดไหน ขอแค่เกิดความรู้สึกหวั่นไหวนิดเดียวก็จะเป็นจุดอ่อนให้พวกเขาฉกฉวยโอกาสได้

"ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้เป็นเลสเบี้ยนมั้ง" เจสันเห็นว่าเรื่องนี้มีความเป็นไปได้สูง

"เธอบอกว่ามีแฟนแล้ว"

"ไม่ล่ะมั้ง มีแฟนแล้วแต่ยังเป็นสาวบริสุทธิ์อยู่เฉยๆ เพื่อนฝูง ถ้าไม่ใช่เพราะเธอเป็นสาวหัวโบราณคร่ำครึก็ต้องเป็นเพราะ 'ตรงนั้น' ของแฟนเธอมีปัญหาแล้ว"

28 แวมไพร์ละลายใจ

"ฉันไม่สนใจว่าจะมีแฟนหรือเปล่า ยังไงฉันก็ต้องได้ตัวเธอ"

อ้อหลุนไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นเร้าใจแบบนี้มานานแล้ว เขานึกจินตนาการไปถึงความรู้สึกตอนที่หยาดหยดความหวานไหลผ่านลำคอลงสู่กระเพาะอาหารแล้ว มันช่างสุขใจกว่าตอนมีเซ็กซ์กับผู้หญิงเสียอีก

ผู้หญิงคนนี้กระตุ้นความอยากอาหารที่หลับใหลอยู่ในตัวเขามานานกว่าร้อยห้าสิบปี เขาต้องการเธอมาเป็นอาหารของเขาให้ได้!

ความกระหายอยากของนักล่าจุดประกายวบรางๆ ลีกลงไปในดวงตาดำมืดมืด ในเมื่อเขาล่องลงเธอไม่สำเร็จอย่างนั้นก็ต้องบีบเธอให้จนมุมก็แล้วกัน

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)